

Arrest

nr. 94 278 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MARCHAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 april 2012 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat van de verzoeker op 5 september 2011 vingerafdrukken werden genomen in Italië.

1.3. Op 15 mei 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.4. Omdat de Belgische autoriteiten geen antwoord kregen, worden de Italiaanse autoriteiten op 16 juli 2012 via een Tacit-agreement erop gewezen, dat zij in toepassing van artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.5. Op 22 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 22 augustus 2012 en die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten N.A.Q.

geboren te C., op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 10.1 en artikel 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Betrokkene heeft op 05/04/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Betrokkene verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1975.

Uit de controle van de vingerafdrukken van 05/04/2012 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen via Italië op 05/09/2011. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 05/04/2012 dat hij Afghanistan heeft verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België is gereisd. Betrokkene kent geen reisdata. Volgens zijn verklaringen zou hij ongeveer een zestal maanden onderweg zijn geweest. Betrokkene verklaart dat de politie wel vingerafdrukken heeft genomen in Griekenland en Italië, maar dat hij er geen asiel vroeg.

Gelet op bovenstaande gegevens en de Eurodactreffer werd op 15/05/2012 een overnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 15/07/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 16/07/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 16/07/2012.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wou indienen, stelt betrokkene dat het de bedoeling was naar Engeland te reizen, maar dat de smokkelaar hem in België heeft achtergelaten. Betrokkene stelt geen redenen te hebben met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden kunnen rechtvaardigen. Hij verklaart enkel dat het niet zijn bedoeling was om in Italië te blijven maar dat de politie hem heeft tegengehouden. We merken op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december

2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene bij overdracht aan Italië risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart gezond te zijn.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 58 en 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 7, §1 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Koninklijk besluit van 17 mei 2007).

De verzoeker citeert de bestreden beslissing en licht het middel als volgt toe:

“Aangezien de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorziet:

Art. 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Aangezien dat krachtens deze bepalingen, een administratieve handeling dus onwettig is, indien ze niet uitdrukkelijk gemotiveerd is of er geen afdoende, gevestigde en aanvaardbare grondredenen in staan;

Dat het voor verschillende redenen het geval van de betwiste beslissing is;

Dat de tegenpartij inderdaad heeft verzuimd om zijn beslissing formeel toe te lichten rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker;

Dat bijgevolg de onvolledige motivatie van de betwiste beslissing is samenstellend om de schending of een voornaamste en volstreekte recht van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens waaraan de tegenpartij als Staat meer als verplicht is. Ze is ook door deze bepalingen meest betrokken;

Dat de motivatie van de bestreden beslissing is vrij stereotiep;

Dat deze beslissing onvoldoende werd gemotiveerd;

Aangezien dat de verzoeker op 04/04/2012 in België aangekomen is;

Dat hij er een asielaanvraag heeft ingediend op 05/04/2012;

Dat de verzoeker houdt vol dat hij niet een asielaanvraag in Italië geïntroduceerd heeft;

Dat hij wenst dat de België zijn asielaanvraag behandelt;

Dat de betwiste beslissing dient geschorst en vernietigd te worden;”

De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 58 en 60 van de vreemdelingenwet en van artikel 7, §1 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007. Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van deze bepalingen betreft.

Waar de verzoeker lijkt te doelen op een schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aangeeft welk verdragsartikel van het EVRM door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Met het betoog dat de verzoeker dienaangaande voert, wordt geen ontvankelijk rechtsmiddel aangewend.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot

doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoeker, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De bestreden beslissing moet wel duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf wordt besloten.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 10.1 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast wordt ook de feitelijke grondslag weergegeven, met name de vaststelling dat België overeenkomstig de Dublin-II-Verordening niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan Italië toekomt. De verweerder heeft in de bestreden beslissing tevens op duidelijke wijze de feitelijke elementen aangegeven waarom *in casu* Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag en heeft in zijn beslissing tevens concreet onderzocht of er gegronde redenen waren voor de behandeling van de asielaanvraag in België.

De motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoeker argumenteert dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië, stelt de Raad vast dat hij zich beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen die hij ten overstaan van de diensten van de verweerder aflegde (zie het in het administratief dossier opgenomen verhoorverslag van het Dublininterview dd. 5 april 2012, vraag 15). Met deze loutere affirmatie gaat de verzoeker echter volledig voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. Wat betreft de toepassing van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening bevat de bestreden beslissing de volgende motivering: *"Uit de controle van de vingerafdrukken van 05/04/2012 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België het grondgebied van de lidstaten illegaal is binnengekomen via Italië op 05/09/2011. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 05/04/2012 dat hij Afghanistan heeft verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België is gereisd. Betrokkene kent geen reisdata. Volgens zijn verklaringen zou hij ongeveer een zestal maanden onderweg zijn geweest. Betrokkene verklaart dat de politie wel vingerafdrukken heeft genomen in Griekenland en Italië, maar dat hij er geen asiel vroeg. Gelet op bovenstaande gegevens en de Eurodactrefter werd op 15/05/2012 een overnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 15/07/2012 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 16/07/2012 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 16/07/2012."* De vaststellingen die de verweerder deed, zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoeker op geen enkele wijze weerlegd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaring dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië door de verweerder wel

degelijk in rekening is genomen, reden waarom ook toepassing werd gemaakt van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening, dat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag legt bij die lidstaat alwaar werd vastgesteld dat de asielzoeker op illegale wijze de grens heeft overschreden en waarbij deze illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden minder dan twaalf maanden voor het indienen van het asielverzoek bij een andere lidstaat.

Waar de verzoeker slechts zijn eerdere verklaringen herhaalt, zonder hierbij ook maar in het minst in te gaan op de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, en waar hij stelt dat hij wenst dat België zijn asielaanvraag behandelt, betracht hij met zijn betoog een nieuwe beoordeling te verkrijgen van de criteria zoals voorzien in de Dublin-II-Verordening voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van zijn asielaanvraag. De Raad dient echter te benadrukken dat hij, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep, die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoeker brengt in het kader van het onderhavige beroep geen enkel concreet element bij dat aan kan tonen dat de verweerder op basis van de hierboven weergegeven elementen op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoeker asielaanvraag, die overeenkomstig de artikelen 10.1 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening aan Italië toekomt. Met zijn betoog toont de verzoeker niet aan dat *in casu* op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de elementen van het dossier werd besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is bijgevolg, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,
mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

C. DE GROOTE